

Alles was zoo snel toegegaan, dat hij feitelijk den tijd niet had gehad om een oogwenk na te denken.

Hij had moeten doen, wat het oogenblik hem toestond, zonder meer.

Zoo was hij den Arabier nagelooopen.

Nu hij daar lag en er wat rust in zijn geest kwam, begonnen ook de hersenen te werken en daar kwam eene verschrikkelijke gedachte op:

— Als die Arabier nu eens de rechte man niet was ?...

Dat deed de knaap rillen.

Hij had op dit oogenblik willen dood zijn, om door al de gedachten, die nu als de gekleurde plaatjes van een caleidoscoop, in zijn brein dooreen warrelden, niet langer gemarteld te worden.

En niets te doen !

Aan de woning aankloppen ?

Daar had hij aan gedacht, maar wat zou er dan gebeuren, als nu de Araab toch een der mannen was, die den Rosse over de afsluiting geworpen hadden ?

Ze zouden hem deze maal wellicht doodeenvoudig den nek omwringen.

Janneke wees met bevende hand in de richting van het tuinpoortje (Blz. 29)

— Ja, wie zegde hem dat het geen wandelaar was, die huiswaarts keerde en zich nu in zijne woning bevond, en ze wellicht 's anderdaags eerst weer verlaten zou.

En intusschen zouden andere bandieten met Janneken gevlucht zijn, wie weet waarheen !

Tranen ontsprongen aan de oogen van den Rosse, tranen van verkropte woede tegenover zijne machteloosheid.

Een paar malen reeds was hij bijna als eene slang, tot aan de woning gekropen, om te trachten een woord te vernemen, dat hem uit de pijnigende onzekerheid zou verlossen.

In het huis was alles doodstil.

Zelfs geen licht was aan de vensters te bespeuren, alhoewel het nu begon nacht te worden.

Ware het nu duister gebleven, dan zou de

Rosse wel tot aan de vensters of de deur, mischien wel op het dak gekomen zijn, maar de maan verlichtte helder het landschap.

Daar hoorde de knaap gerucht.

De deur der woning werd geopend.

Een man verscheen, gekleed als een Europeaan.

Hij sprak eenige woorden met den Araab, die hem tot aan den uitgang had vergezeld.

Dan wendde hij zich naar den kant waar de Rosse verborgen lag om den tuin te verlaten.

De Araab was terug in huis gekeerd.

Toen de knaap het gelaat van den man zien kon, moest hij zich bedwingen, om geen kreet te slaken, een kreet van blijdschap.

Hij herkende, zonder een oogenblik te twijfelen, in dien vreemdeling, den Europeaan die eenige dagen vroeger er zoo sterk had op aangedrongen bij den heer Steadily te worden toegelaten, in de villa te Mustafa.

Zonder daaruit de minste gevolgtrekking te kunnen maken, begreep hij toch, dat er tusschen de oplichting van Janneken en de aanwezigheid van dien man in het huis van den Araab, een verband moest bestaan.

De heer Daks kwam voorbij de palmen, waarachter de Rosse verborgen was.

Wat ging hij doen?

Nu dezen man volgen?... Tien tegen een bevond zijn broertje zich in het huis van den Araab.

De vreemdeling laten heengaan en daar in hinderlaag blijven liggen?... En als Janneken nu eens niet daar was en bij den Europeaan, te Algiers of elders, gebracht was.

De Rosse nam plots een besluit, sprong op en sloop den man na.

Deze had den tuin verlaten en een paar stappen op het pad gedaan, dat naar de groote baan leidde, toen plots als een dier op hem toesprong, tusschen zijne beenen door wilde en hem op den grond wierp.

Daks dacht dat het een dier was, maar toen hij zich naar de keel gegrepen voelde en twee sterke handen zijn hals omkneld hielden, begreep hij dat het een mensch was, die hem aanviel.

Hij wilde roepen, maar geen geluid ont-snapte zijnen mond.

Hij trachtte de revolver te grijpen, die in den zak zijner jas zat, maar kon niet, daar bij den val dat gedeelte van dat kleedingstuk onder zijn lichaam was geslingerd.

Hij spande al zijne krachten in om het wezen, dat met de knieën op zijne borst drukte,

van zich af te werpen, maar gelukte er niet in.

Hij werd duizelig...

De handen hielden nog steeds zijn hals omkneld.

Een laatste poging, om zich van zijn aanvaller te ontlasten en toen verloor de heer Daks het bewustzijn, na eenige meters verder te zijn gerold, met den vijand, die als een inktvisch om zijn lichaam vast zat...

Als de Rosse gewaar werd dat de vreemdeling zich niet meer bewoog, liet hij hem los.

Een naar gevoel kwam plots over hem.

Wat had hij gedaan?

Den man gedood?...

Dat was zijn inzicht niet geweest... Hij had feitelijk geen inzicht gehad toen hij op Daks was toegesprongen.

Hij had gehandeld zonder te weten wat hij deed en welke gevolgen zouden ontstaan onder den drang van het oogenblik, zooals de kat zich op de muis werpt, heel en al instinctmatig.

— Mol moet mij helpen! zoo kwam het plots in hem op.

Hij sleepte met groote krachtingspanning den gewurgden Daks tot in het struikgewas bezijden den weg en, als het lichaam goed bedekt door de planten en het hooge gras, niet meer te bespeuren was, verliet de Rosse de plek.

Zoo snel zijne beenen het hem toelieten, — en een oud straatjongen, die het nog al eens aan 't stokje heeft gehad met de politie, kan loopen als een hazewind — vloog de jongen over de baan, in de richting van Steadily's villa...

Hij rende door den tuin en naar adem snak-kend, viel hij als het ware op de deur der woning en klopte met zijne twee vuisten, zoo krachtig als het maar kon.

Niets verroerde in huis.

De Rosse deed zijne vuisten op de deur bonzen.

Ze bleef gesloten.

Hij greep den trekker der huisschel, en trok als wilde hij de bel naar buiten sleuren.

Alles bleef stil in de villa.

De Rosse trilde van zenuwachtigheid, en tranen van wanhoop sprongen uit zijne oogen, nu hij daar zoo machteloos voor die deur stond.

Ging men hem daar laten, tot 's morgens, terwijl thans ieder oogenblik zoo kostbaar was...

Nu was Janneken misschien nog te redden en 's morgens wellicht niet meer!

Terug loopen, weer op loer gaan liggen, overal de bandieten volgen?

Nog eens liet hij de schel klinken en beukte nog eens met de vuisten op de deur.

Binnen huis bleef dezelfde stilte heerschen, en de Rosse maakte zich gereed om weer in een adem terug te ijlen naar de plaats waar hij dacht dat Janneken opgesloten zat, toen hij voor zich uit, in een der lanen van den lusthof der villa, het licht eener lantaren bemerkte, en dan twee, drie, vier dergelijke lichten.

Een kreet van onmetelijke vreugde ontsnapte zijnen mond.

Hij liep op de lichten toe.

Toen ze nader kwamen herkende hij de mannen, die de lantarens droegen, eerst den heer Steadily, daarna Mol en twee Araabsche dienaars, die in den stal en den tuin werkten.

— De Rosse! riep Mol, als 't licht zijner lantaren den knaap bescheen.

— Heb ik het niet gezegd! zei de heer Steadily. Jongensperden!... Moeten we daar onze rust voor storen!... Mol, daar zult ge voor boeten!

— Ze hebben Janneken opgepakt, kreet de Rosse, zich tot Mol richtend... Ik weet waar hij is... Kom spoedig met mij mede, anders is het te laat!... Gij moet mij helpen, Mol... Als ge dat doet, zal ik altijd voor u doen wat ge me vraagt... Kom, want de bandieten hebben Janneken opgesloten en doen hem misschien kwaad... Mol, kom toch mede!

Mol maakte die woorden van den Rosse over aan Steadily die hem dadelijk vroeg:

— En de man, die den kleine heeft opgelicht, is hij degene die mij wilde spreken?

Mol stelde den Rosse die vraag.

Het antwoord klonk bevestigend.

— Dan gaan we den kleine verlossen, sprak de heer Steadily... Vooruit!... Ik moet den kerel zien...

Toen de Rosse vernam, dat ook zijn meester en de twee knechten medegingen, om Janneken te zoeken, greep hij de hand van den heer Steadily en drukte er een langen zoen op.

De vier mannen, door den knaap geleid, zetten zich op weg, met versnelden stap.

De jongen liep naast Mol, en vertelde hem al wat er gebeurd was, sedert hij zich had voelen vastgrijpen nabij de omheining van den lusthof, en hoe hij Daks de keel had toe-

gewrongen in den tuin der Araben en zijn lijk langs den weg had verborgen.

Wij moeten hier een weinig in ons verhaal terugtreden, om te weten wat er op de villa van den heer Steadily gebeurd was, als de nacht begon aan te breken en niet een der twee knapen verschenen was.

Mol had met de twee knechten gansch den tuin en den omtrek afgezocht en doodbedroefd was hij terug thuis gekomen, zonder iets gevonden te hebben.

Hij begaf zich bij zijnen meester en deelde hem mede dat de twee jongens plotseling verdwenen waren, zonder het kleinste spoor te laten.

— Zoo, had de heer Steadily gezegd, ze zijn niet te vinden?... Ik raad u aan, dezen nacht niet te gaan slapen, want anders hebben ze kans tot morgen vroeg hier voor de deur te moeten blijven... Ge weet dat uwe Araabsche confraters voor geen geld ter wereld 's nachts zouden opstaan, om de deur te ontsluiten, en ik heb te veel rust noodig om mij met die knapen bezig te houden en er mijn slapen voor te laten!

— Ik zal wel waken, Mijnheer, want ik houd te veel van beide knapen om niet den heelen nacht om hen bekommerd te wezen.

— Dat laatste kunt ge zoo laten, zei de meester, en gansch gerust wezen over het lot der jongens... Ze zullen zich wat ver gewaagd hebben en verloren geloopt zijn... Ze kennen immers den weg nog niet al te best.

— Zijn er hier dan geene wilde dieren, Mijnheer?

— Och neen, die komen zoo ver niet... Ge hebt hier in den omtrek alleen wilde menschen, maar die hebben het niet gemunt op twee jongens, die niet den minsten buit zouden opleveren... De knapen zullen in den nacht hun huis wel vinden en anders in de bosschen een onderkomen zoeken, tot morgen vroeg... Als ik in mijne jeugd acht dagen wegbleef, dan maakte mijn vader zich daar niet het minst ongerust om... En dat gebeurde me dikwijls... En... doe me mijnen kostelijken tijd niet verliezen met dat doodgewone voorval!

— Nog één woord, Mijnheer.

— Ik luister naar dat ééne woord.

— Ik denk dat de man, die u een paar dagen geleden spreken wilde, de hand in het spel heeft.

Mol verhaalde hem hoe de heer Daks zich

in den tuin had gedragen en wat hij gezegd had.

De heer Steadily, die plotseling eene levendige belangstelling voor het gebeurde scheen op te vatten, deed Mol opnieuw over dat bezoek uitweiden en stelde hem daarenboven onderscheidene vragen.

Eindelijk, als hij zich genoegzaam ingelicht achtte, sprak hij:

— Zeg me nu eens, maar zoo duidelijk en zoo juist als ge maar kunt, hoe zag die kerel er uit?

Mol gaf eene nauwkeurige beschrijving van het uiterlijke van den heer Daks.

— Hij is het! kreet Steadily... Er is geen twijfel mogelijk, hij is het!... Dat ik zooiets niet eerder heb geweten... Hoe komt dat?

— Gij hebt me niet willen aanhooren, Mijnheer.

— 't Is waar... Wij moeten de knapen vinden... Die kerel moet iets met hen voor hebben, tegen mij gericht... Ik ken hem!

Hij begaf zich haastig naar zijn vertrek en keerde spoedig terug, met drie revolvers, waarvan hij er een aan Mol en de andere aan de twee Araben gaf.

— Wij hebben geen stond te verliezen, zoo sprak hij, wij moeten het spoor der knapen en zoo dit van den schurk vinden. Ik blijf in den omtrek van de villa, want misschien wil de kerel ons van hier weglokken, om eene bandietenstreek te bedrijven. Hij is tot alles in staat! Begint gijlie maar opnieuw te zoeken...

Mol en de twee Araben, na zich van lantarens voorzien te hebben, begonnen opnieuw den omtrek te onderzoeken, doch zonder de minste hoop van den knaap te ontdekken.

Het was trouwens spelden zoeken in eenen hooihopper, en dat gaat moeilijk!

Als het toeval hen niet diende of de jongens kwamen niet zelf op hun licht af, dan was het een hopeloos bedrijf dat ze hadden aangevangen.

Maar er scheen nog eene kleine hoopstraal in Mol's hart en die zette hem dan toch aan heen en weer te loopen...

Waarom hij hoopte?... Dat zou hij zelf niet hebben kunnen zeggen.

Dikwerf is dat zoo bij de menschen, bijna altijd, mag men zeggen. In de hopelooste zaak, rekent men toch op eene kleine kans, op het toeval, om te gelukken.

Het bestaan zou trouwens niet mogelijk zijn, de zelfmoord ware onvermijdelijk, als

niet immer eene genster hoop aan 't leven deed houden.

Terwijl Mol en de Araben hun onderzoekstocht voortzetten, begaf de heer Steadily zich weer in huis en ging naar zijne werkplaats.

Hij sloot de deur met den grendel achter zich dicht, deed een electrisch gloeilampje ontbranden, dat, alhoewel het zeer klein was, de kamer in een zee van licht liet baden. Het was alsof eene electrische booglamp een sterk licht verspreidde.

De Engelschman trad op de schilderij toe, die aan een der wanden was opgehangen, en een mooi landschap vertoonde.

Hij duwde met den duim op een hoek van den gulden lijst en het schilderstuk schoof langzaam terzijde.

Eene kleine ijzeren deur vertoonde zich.

De heer Steadily drukte weer op eene geheime veer en de deur opende zich als bij tooverslag.

Een soort brandkast was in den muur aangebracht, naar men zien kon, zeer diep, zoodat ze wellicht een gedeelte van het belendend vertrek innam.

De opening was door een plaat in twee verdeeld.

In het bovenste gedeelte bevonden zich talrijke rollen papier, die plannen leken, en tal zonderlinge voorwerpen, van hout en metaal, die geenen bekenden vorm hadden en waaraan men geene bestemming zou kunnen hebben.

In het onderste gedeelte bemerkte men een viertal sterke koperen draden, die er zich kruisten, en eindigden in kleine, ronde pakjes, als kardoezen.

De heer Steadily keek met veel aandacht naar die draden en pakjes en wierp daarna de kast dicht.

Een glimlach speelde op zijne lippen en zijn gelaat drukte eene groote voldoening uit.

Hij deed de schilderij terug op hare plaats komen en zei, half luid:

— Een vingerdruk en al wat jaren en jaren studie heeft gevergd, vliegt in de lucht en is voor altijd vernietigd!... En ik er bij!

Hij nam een geweer, dat veel overeenkomst vertoonde met eene jachtbuks, sloot de deur en trad buiten de villa waar hij als het ware de ronde bleef maken, met afgemeten stappen, steeds in den omtrek van het gebouw.

Toen kwam de Rosse aangeloopt en zoodat Mol en de Araben als de heer Steadily zelf werden naar de deur der villa geroepen,

door het kloppen en schellen van den knaap.

Als de Rosse naar de villa was komen geïjd, praalde de maan aan den helderen hemel, maar als hij met den heer Steadily terugkeerde naar de plaats, waar hij Daks in het struikgewas had verborgen, was de nachtvorstin, wellicht vermoeid van het uitroeien harer stralenbusselen, achter een wolkengevaarte ter rust getogen, en alleen het twijfelachtig licht der lantarens bleef over om den weg te vinden.

Zulks ging met groote moeilijkheden gepaard, en reeds hadden de mannen tweemaal zijwegen ingeslagen, zonder het huis te vinden, en telkens waren zij moeten terugkeeren naar de groote baan.

De derde maal dat zij van deze afweken, liet de Rosse een vreugdekreet hooren.

— Ginder is de woning van den Araab, sprak hij. Nu zijn wij op den goeden weg. Hier ligt de man, dien ik heb bij de keel gegrepen. Kom eens met de lantarens langs hier.

De plaats werd verlicht, de Rosse verwijderde het struikgewas en het hooge gras, maar de verwurgde Daks was er niet te vinden.

— 't Is nochtans hier dat hij lag, zei de knaap, hier en nergens anders. Ik herinner het mij zeer goed.

Men kon trouwens zeer wel zien, dat er een lichaam in het gras gelegen had, want dit laatste was tegen den grond platgedrukt en tal twijgen van struiken waren gebroken.

— Wij moeten op onze hoede zijn, sprak de heer Steadily in het Engelsch tot zijnen knecht. Ik betrouw den jongen niet al te best. Wie weet of hij ons in geene hinderlaag wil lokken!

— Ik zou durven zweren, mijnheer, dat...

— Ik vraag u niet te zweren, ik zeg u dat ge op uwe hoede moet wezen.

— Goed, mijnheer, maar het is niets...

— Mol, ik vraag u niets!

— Recht zonderling, zei de Rosse, die in den omtrek nog naar 't lichaam aan 't zoeken was, bij het licht van de lantarens der Araabsche dienaars. En hier was het toch, dat is zeker!

— De man zal opnieuw adem hebben gekregen, sprak Mol, en niet gewacht hebben tot gij zoudt wederkomen. Hij zal zoo spoedig mogelijk van hier weggegaan zijn, ofwel is hij terug naar dat huis ginder geloopt.

— Dan zullen we daar eens gaan zien, zei

de heer Steadily nadat de knecht hem zijn gissing had doen kennen. Het is mogelijk.

— Zou er geen gevaar...

— Zijt ge in mijnen dienst, ja of neen?

— Zeker, mijnheer.

— Moet ge met mij reizen, waar ik heen wil. Is dat in onze voorwaarden begrepen?

— Ja, Mijnheer.

— Welnu, ik reis naar die woning en Mol reist mede. Als er gevaar is, zullen we 't trachten af te weren of te vernietigen... Ik wil dien man zien...

Hij ging naar het huis van den Araab door den Rosse voorafgegaan, gevolgd door Mol en de twee dienaars.

De heer Steadily had zijn revolver uit den zak gehaald en Mol had niet gewacht om dat voorbeeld van zijnen meester te volgen.

Had men hen van uit de woning bespied of was het een louter toeval?

Op 't oogenblik dat Steadily op de deur wilde aankloppen werd deze geopend en, deels door het licht van de lantarens beschenen, vertoonde zich een Araab.

— Wat verlangt ge? vroeg hij in het fransch.

Steadily trad vooruit.

— Even bij u in huis te komen.

— Bij mij in huis?... Wat wilt ge daar doen?... Is het de gastvrijheid die ge mij vraagt?

— Dat juist wel niet, antwoordde de Engelschman.

En den loop van zijn wapen plots op de borst van den bruinen man plaatsend, riep hij halflood:

— Als ge een kreet slaakt of eene enkele beweging maakt, schiet ik u neer...

Hij haalde een tweede revolver uit den zak van zijn jas en stopte het wapen in de handen van den Rosse.

— Neem mijne plaats in, sprak hij.

De knaap begreep dadelijk wat zijn heer van hem wilde, en de revolver op de borst van den Araab gericht, den vinger aan den trekker, bleef hij aan de deur staan, terwijl Steadily, gevolgd door den knecht en de twee dienaars, de woning intrad.

Hij duwde eene deur open, die op een kier stond en een flauwe lichtstraal doorliet, en zag in het vertrek een wezen, in het wit gekleed als de Algerianen, dat op de knieën bleek te zitten en half gebogen lag over een man, uitgedost als een Europeaan, die op een lagen sofa scheen te rusten.

Bij het gerucht dat de binnenkomenden verwekten, wendde de Algeriaan het hoofd om en sprong recht, maar op datzelfde oogenblik stond Mol voor hem, en voelde de onthutste man den loop van een revolver tegen zijnen linkerslaap.

Hij verroerde geen vin en alleen zijne oogen rolden wild heen en weer in hunne kassen.

Op den grond naast den sofa lagen een uurwerk met gouden ketting en een brieventesch.

De Europeaan bewoog zich niet.

— Wij kwamen op tijd, zei Steadily... Die bruine Mijnheer was onzen witten broeder aan 't plunderen, geloof ik... Of eene afkorting op 't beloofde loon aan 't nemen.

Hij keek lang en doordringend den man aan, die daar bewusteloos uitgestrekt lag.

— Dat moet hij wel wezen... Zoo heeft men hem mij afgeschilderd... Wat moet ik nu doen? Hem dooden? Hij ademt reeds licht en eer er een half uur verstreken is, zal hij ontwaken uit zijne verdooving... Hem dooden?... Gij zult niet doodslaan! Neen, dat mag ik niet doen. En toch!... Neen, ik mag niet!

Hij nam de brieventesch van den grond op, haalde er een voor een de papieren uit, welke zij bevatte en keek ze nauwkeurig in.

Ondertusschen had Mol, nog steeds de revolver op twee vingers afstand van het hoofd van den Araab houdende, het woord tot dezen laatste gericht.

— Waar is de kleine dien gij hebt opge-licht?

Geen antwoord.

— Verstaat ge geen fransch?

Als de man doof ware geweest, de vragen van Mol zouden niet minder indruk op hem hebben gemaakt dan zulks nu het geval was.

— Dan zal ik u maar neerschieten, vervolgde de knecht, daar we toch uit uwen mond niets zullen vernemen en gij ons alleen last kunt aandoen.

Een hevige angst teekende zich af op 't gelaat van den Araab en hij sprak, in gebroken fransch:

— Genade, mijnheer, genade!... Ik heb niets misdaan!

— Hoe een mensch zoo plotseling zijne ooren open krijgt, zei Mol, en fransch verstaat ook al!... Waar is de kleine? Antwoord!

— Ik weet niets.

— Ha, ge weet niets. Wacht eens.

De heer Steadily had eenige papieren en het kadertje met het portret van Janneken in zijnen zak geborgen. De bankbriefjes, welke hij

uit de brieventesch had genomen, stak hij er terug in en wierp daarna het voorwerp op den grond bij het uurwerk.

En hij onderbrak Mol, die tot den Araab, op dreigenden toon, zijn «wacht eens» gesproken had.

— Mol, we kunnen hier henen gaan...

— Maar...

— Ge hoort wat ik zeg.

— Zeker, maar ik wil...

— Vooruit, wij hebben hier niets meer te verrichten.

— Gij, dat is mogelijk, zei Mol... Maar ik en de Rosse hebben hier nog het bijzonderste te doen... Ik spreek voort, en als ge me niet meer in uwen dienst begeert, is het ook al goed. We moeten Janneken hier zoeken of weten waar het kind is. En als ge me zes jaar loon als boet wilt geven, dan staat het u vrij, maar vooraleer de kleine ontdekt is, ziet ge mij niet weder. Ge weet nu wat ik van plan ben!

De heer Steadily staarde, gedurende dien woordenvloed, met onbeweeglijk gelaat zijnen knecht aan.

— Mijnheer Mol, sprak hij, gelief me te verontschuldigen. Ik was den knaap geheel en al vergeten. We zullen hem zoeken als ge 't zoo verlangt.

— O, mijnheer, gij zijt...

— John M. Steadily, uw meester.

En zich tot den Araab richtend, die nog steeds onder schot naast Mol stond, ging hij voort:

— Zeg gij nu eens spoedig waar de jongen zich bevindt, als ge niet verlangt eene blaauwe erwt in uwe bovenkamer te ontvangen.

— Ik weet het niet, stamelde de man.

Buiten knalde er plots een schot.

Dan een tweede...

Mol, gevolgd door de twee dienaars van den heer Steadily stormde het huis uit.

Aan den ingang botste hij op den Rosse, die naar binnen wilde.

— Wat is er gebeurd?

— Wel de oliekop heeft zich gebukt en is als eene kat weggesprongen. Ik heb geschoten. Hij was reeds achter den zijgevel van het huis. Ik heb hem nageijld, en nog eens geschoten, maar de deugniet was de gaten uit. Hebt ge Janneken gevonden?

— Neen!

— Hij moet toch hier zijn.

— Dat denk ik ook, want de kerel dien gij gewurgd hebt, ligt daar binnen.

— Dood? vroeg de Rosse.

— Neen, hij heeft nog wat adem over.

Het was alsof er een steen den knaap van het hart viel. Ook zijn adem werd nu vrijer.

— Hij moet ons alles zeggen.

— Zoo spoedig zal hij nog niet spreken, denk ik. Ge moet hem nogal goed toegetakeld hebben!

Ze traden in het vertrek waar de heer Steadily met den Araab alleen gebleven was.

— Als het nu met uwe goedheid overeenkomt, Mijnheer Mol, dan zullen wij hier heengaan. Ik heb dien man daar, die al meer en meer adem terugwint, armen en beenen gebonden, voor 't geval dat hij al te spoedig kracht en lust mocht krijgen om ons na te loopen. Eerst heb ik natuurlijk dien braven kerel hier van 't zelfde laken eene broek gegeven.

Daks had inderdaad eene koord stevig om de polsen en de enkels zitten en de Araab zat op een lagen stoel met eene koord op dezelfde plaats rond armen en beenen. Geen van beiden zou eene beweging hebben kunnen maken.

De koorden van een paar luchttrekkers, in de breede ramen van het vertrek aangebracht, hadden den heer Steadily voor dat werk gediend.

— Komt nu die bruine deugniet eerst los, vervolgde de heer Steadily, dan maakt hij zich meester van het geld en het uurwerk en poetst de plaat. Dat heeft hij me ten minste beloofd en ik geloof dat hij, in zijn eigen belang, die belofte zal houden. Is het die schurk daar, die het eerst uit zijne boeien geraakt, dan zal hij zijn goed wel terug op zak steken en misschien zijn gezelschap eenige boksen op zijn boevengezicht toedienen. Ik kan hem dat niet doen beloven, want hij hoort nog niet al te best.

— Waar is de kleine? vroeg Mol, opnieuw op den gebonden Araab toetretend.

— Ja, waar is Janneken? zei de Rosse, en duwde den loop van de revolver onder den neus van den beangstigen man.

— Ik weet het niet, herhaalde deze.

— Hij heeft mij bij Allah en den baard des profeten gezworen, sprak de heer Steadily, dat hij er niets van weet. Dat moet wel de waarheid zijn, want waarom zou hij ons thans nog om den tuin leiden. Hij ziet dat de Europeaan heel en al in onze macht is en hij zelf

niet minder. Zijn makker weet er alles van, zoo beweert hij, maar die is nu gevlucht!

— Hij bedriegt ons, zei de Rosse. Janneken is hier. Wij moeten hem vinden. We moeten hem vinden. We moeten het huis doorzoeken. Hij is hier! Ik ben er zeker van!

— Ik weet het niet, sprak de Araab, die niets anders in 't fransch scheen te kunnen zeggen.

Het huis werd van op het dak tot in den kelder doorzocht en overal riep de Rosse zoo luid zijne longen het maar toelieten: Janneken! Broer! maar geen geluid trof hun oor, geen spoor van den kleine werd ontdekt. Alles bleef vruchteloos.

— Zijt ge nu overtuigd, dat de jongen er niet is? vroeg de heer Steadily. En zal mijnheer Mol nu met mij terug naar huis willen gaan?

— Ja, zei Mol. Ik moet het opgeven, mijnheer.

De heer Steadily blies de lamp uit, die in het vertrek brandde, sloot de deur achter zich dicht en allen verlieten de woning.

Toen ze in den tuin gekomen waren, sprak de Rosse tot den knecht:

— Ik blijf hier.

— Wat kunt ge hier blijven doen?

— Ik ga terug in huis om bij den Europeaan te waken. Als hij het bewustzijn terugkrijgt, wil...

— Wilt gij hem weer den strot toenijpen?

— Wil ik weten wat hij met mijn broertje heeft gedaan, waar Janneken is. Gekoord en gebonden zal hij voor den loop van mijn revolver wel zeggen wat ik weten wil.

— En intusschen komt de andere Araab terug, misschien met eenige lieve jongens van zijn soort, en we kunnen een Vader-Ons bieden voor de zielerust van den Rosse! Is het niet zoo?

— De Araab zal niet terugkomen.

— Dat weet ge niet. En als ge daar zeker van zijt, laat ons dan morgen, in den dag, hier wederkeeren. Op een dag geraken die twee daar binnen niet los. We kunnen dan iets medebrengen, dat we ongelijk hadden thans te vergeten.

— Wat dan?

— Fox en Baron... 't Zijn goede speurhonden.

— Ik geloof dat ge gelijk hebt, zei de Rosse, na eene korte overweging. Met de honden ge-

raken we misschien op 't spoor van broerken.
Morgen zeer vroeg?

— Zoo vroeg als ge maar wilt.

Ze waren op de groote baan gekomen en vingen den terugtocht naar de villa aan.

Geen woord werd er gesproken.

Allen waren in diepe gepeinzen verzonken.

Als ze terug in de woning van hunnen meester kwamen, zei een der Arabische dienaars, die in de villa gewaakt had, wachtende op de terugkomst van den heer Steadily:

— De andere kleine is weergekeerd.

De Rosse verstond reeds fransch genoeg om te begrijpen wat de dienaar zegde.

— Wie is teruggekeerd! kreet Mol.

— De kleine, die mede verloren was.

— Waar is hij?

Op dit zelfde oogenblik kwam Janneken de trap eerder afgegleden dan geloopt en wierp zich in de armen van den Rosse, die hem teemoet ijde.

— Rosse!

— Broertje lief!

De twee kinderen weenden van geluk, hart tegen hart.

— Ik geloof waarachtig, zei Mol, dat we hier in een betooverd land wonen! Dat is nu niet om te gelooven!

Een schel klonk.

— Zeg me nu eens, jongen lief, hoe gij hier gekomen zijt?

Hij drukte Janneken twee klinkende zonen op de beide wangen.

— Waar komt ge vandaan? Waar zijt gij geweest?

Wederom klonk de bel.

— De meester! kreet Mol en liep naar het vertrek van den heer Steadily.

Deze had zijn uurwerk in de hand en sprak op afgemeten toon.

— Juist drie minuten gewacht. Een frank tachtig boet.

— Ik wilde kleinen Jan...

— En nog vier seconden tijdverlies. Dat maakt een frank vier en tachtig centiemen. Heden nacht nog moet alles worden ingepakt. Morgen vroeg, om zes ure verlaten we de villa. Ge kunt gaan.

De heer Steadily plaatste zich aan zijne werktafel en begon aandachtig de papieren te lezen, die hij in de brievenstus van den heer Daks had gevonden.

Een voor een wierp hij de stukken met eene korte beweging op den grond.

Zijn gelaat drukte meer en meer misnoegd-

heid en teleurstelling uit, naarmate hij kennis nam van den inhoud der schriften.

Hij vond niet wat hij zocht.

Het waren brieven van aanbeveling voor consuls en vreemde overheden, paspoorten, bladen waarop uitgaven in verschillende steden waren opgeschreven.

— Reeds te Marseille was hij mij op 't spoor, zei de heer Steadily, als hij die rekeningen inzag. Hij is een te vreezen speurhond. Ik had misschien beter gedaan hem te dooden.

Een oogenblik bleef hij in gedachten verzonken.

Hij nam het kadertje in de hand waarin, op glas, de beeltenis te zien was van den Rosse, zijne moeder en Janneken, dezelfde lichtteekening die Daks aan de gravin had getoond, als hij haar op het kasteel had bezocht, en er zeker van was den kleine eenige dagen later bij zijne moeder te brengen.

— Dat zijn wel de twee knapen als ze jonger waren, mompelde de heer Steadily. Hoe kreeg hij dat in handen? Wat was hij daarmee van plan? Wat belang kon dat voor hem hebben? 't Moest hem toch tot iets dienen! Ik begrijp het niet.

Hij wierp het kadertje op de tafel en nam het laatste papier dat uit Dak's brievenstus was te voorschijn gekomen.

Het was geplooid en toen de heer Steadily het openvouwde, kreet hij:

— Cijferschrift! Dat zal mij misschien meer zeggen. Dat moet ik lezen!

Hij nam een potlood, begon allerlei cijfers op een blad te schrijven en weer uit te schrabben en verdiepte zich in de ontwarring van dat geheime schrift.

Mol was terug uit het vertrek van zijnen meester gekomen met de woorden:

— Deze maand zal ik bij mijn loon nog wat mogen bij leggen!

En tot den Rosse:

— Morgen vroeg zijn we hier allemaal weg.

— Des te beter, zei de knaap. Het deugt hier niet... Zeg eens, Janneken was toch bij de Araben. Vertel het eens aan Mol.

— Ze hadden mij opgesloten, zoo verhaalde de jongen, in een klein hok, achter het huis gelegen, en mij gezegd dat ze me zouden den nek omwringen, als ik durfde roepen of het minste gerucht maken. Ik was half dood van angst en hield me muisstil.

Het was alsof ik reeds uren en uren gevangen zat, toen ik een schot hoorde.

Wat ging er gebeuren?

Op dat oogenblik zou ik geroepen hebben, maar ik kon geen kreet slaken. Mijne keel was toegeschoefd.

Daar werd plotseling het deurtje mijner gevangenis opengeworpen en ik voelde me vastgegrepen, uit het hok gesleurd en opgetild.

Een man droeg mij op zijne armen.

Een tweede schot knalde.

Was de kerel gewond of vond hij zijn last

Ik geraakte zoo tot aan eenen voetweg en zette het op een loopen, bereikte de groote baan, en ijlde langs daar verder, tot ik, bij toeval, want ik wist niet waarheen ik liep, in den hof van de villa kwam.

— Een wonder land, een betooverd land, zei Mol. Ik ben blijde dat wij hier vertrekken. Nu moet ik die bruine duivels gaan optrommelen, om alles voor de reis gereed te maken.

— Gaan wij terug naar Frankrijk?

— Dat zullen we misschien morgen weten, als we vertrekken. Zegt de baas dan nog

De Jood Nathan

te zwaar om zijn heil in de vlucht te zoeken?

Hij liet me los en sloop henen.

Ik viel op den grond, was dadelijk weer te been en wierp mij in de boschjes naast den weg.

Hoe lang ik daar, vol angst, bijna zonder te durven ademen ben gebleven, zou ik u niet kunnen zeggen.

Alles was stil geworden rond het huis en op handen en voeten kroop ik een heel eind ver.

niets, dan zullen wij het wel zien, als we op onze bestemming zullen aankomen zijn. Zeer mededeelzaam is de man niet, dat weet gij zoo goed als ik.

— 't Is waar, zei de Rosse. Hij is een allerzonderlingste kwistenbibel! Het is mij gelijk, nu we Janneken hebben teruggevonden, waarheen we ons begeven!

— Gaat gijlie nu maar slapen, sprak Mol, want morgen hebben we misschien eene vermoeiende reis af te leggen, en, na al hetgeen

er vandaag is voorgevallen, zult ge wel rust noodig hebben.

— En gij?

— Ik moet wakker blijven, zolang de meester waakt... Anders gaat mijn loon van toekomende maand er ook nog aan! En hij schijnt niet veel lust te gevoelen om naar bed te trekken. 't Zal zich wel schikken. Slaapt wel.

Een woordje opheldering is hier nog noodig.

Hoe kende de heer Steadily den armen Daks en waarom was hij zelfs op het punt geweest den man een kogel door het hoofd te

jagen, als hij hem in het huis van den Araab ontdekte?

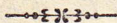
Steadily had Daks nooit gezien, maar het toeval wilde dat deze min of meer geleek op een Engelschman, die den meester van Mol overal, door Europa heen gevolgd was, en zulks om eene reden die wij later zullen kennen.

Op alle mogelijke wijzen had Steadily getracht dien kerel kwijt te spelen en hij dacht er in gelukt te wezen, als het toeval wilde dat Daks optrad en de andere meende in hem zijn achtervolger terug te vinden.

Het toeval speelde zoo den heer Daks eene pert, die hem duur zou te staan komen.

HOOFDSTUK IX

DE "ZEEMEEUW"

Laat in den nacht was Steadily naar bed gegaan, en hij ontwaakte dan ook eerst laat in den morgen.

Niemand mocht hem storen, om welke reden ook hij rust nam, en het was dan ook op zich zelf alleen dat hij boos kon wezen, als hij bemerkte dat hij een gat in den morgen had geslapen.

Hij schelde dadelijk den knecht.

Mol verscheen eer er een second verstreken was.

— Alles klaar? vroeg Steadily.

— Gereed om opgeladen te worden, Mijnheer... De dienaars hebben den heelen nacht gewerkt.

— En gij hebt geslapen?

— Ik heb uw voorbeeld...

— Ik vraag u geen uitleg... Doe twee paarden zadelen... Ik was eerst van plan het binnenland in te trekken, maar de Algerianen ginder ver, de Berbers, Kabylen en ander bruine deugnieten boezemen mij niet veel vertrouwen in... We zouden daar geene Europeanen te duchten hebben, maar de Afrikanen zouden hen zeer goed vervangen in dat opzicht... Daarom heb ik maar besloten langs de zee te gaan... We zullen wat rondzwalken op den grooten plas, tot we ergens kunnen aanlanden waar niemand ons zal storen of de menschen zoo weinig beschaafd en ontwikkeld zijn, dat ze ieder met rust laten! Ik wacht op mijn paard... Gij moet mij vergezellen.

Mol verliet het vertrek en de heer Steadily nam een papier dat op zijn nachttafeltje lag en verdiepte zich in de lezing van het schrift.

Het was het stuk met cijfers van den heer Daks, dat, wat moeite en tijd het hem ook kosten mocht, de Engelschman wilde ontcijferen.

Als de knecht hem kwam melden, dat het paard gezadeld was, sprong de heer Steadily uit het bed, deed zich door den knecht helpen bij het aankleeden en zegde:

— Wij zullen te Algiers ontbijten... We hebben geen tijd te verliezen, want wellicht is de gebonden deugniet nu reeds van zijn boeien bevrijd en ook op weg naar de stad... Wie weet of hij er niet reeds is?... Als die Araab maar eerst los gekomen is en het gedacht heeft gehad den witten schobbejak een paar meters staal in de borst te stooten!... Ik verlang zijnen dood niet, maar dan zou het toch mijne schuld niet wezen.

De heer Steadily en Mol stegen te paard en de kleine vurige dieren draafden snel over de baan.

Toen ze aan de plaats kwamen, waar de zijweg naar het huis leidde, dat Janneken tot gevangenis had gediend, sprak Mol:

— Zouden we niet tot daar...

— 't Is nu de laatste maal, dat ik u zeg: als ik u niets vraag, moet ge me niet aanspreken!... reeds meermalen heb ik u uit mijnen dienst ontslagen... Als 't nu nog gebeurt, wil

ik u niet meer zien... Ik had bijna den sleutel van het cijferschrift vast... Ge zijt een uil, Mol.

De knecht zei niets meer en de paarden volgden hunnen weg naar de stad.

Een duizendtal meters verder kwam een wagen, met pakken en koffers geladen, hun tegemoet gereden.

De heer Steadily was zoodanig in gedachten verdiept, dat hij het naderend voertuig hoorde noch bemerkte en het voorbeeld van Mol niet volgde, die zijn rijdier van den weg deed afwijken om den wagen door te laten.

Het gevolg hiervan was dat het paard van den heer Steadily op het rijtuig botste en de schok zoo hevig was, dat het dier steigerde en zijn berijder al de moeite van de wereld had om niet in het stof te bijten.

— Ziet ge dan niet uit uwe oogen! kreet de Engelschman woedend.

— In mijn land kent men geen ander middel om te zien, antwoordde Mol. En het bewijs is, dat ik mijn paard heb terzij gevoerd.

— Zonder mij te verwittigen!

— Voor geen geld ter wereld zou ik dat gedaan hebben.

Steadily keek hem met verbolgen blikken aan.

— Ge zaagt me liever vallen!

— Daar het de laatste maal was, dat ik uit uw dienst zou worden gejaagd als ik nog zou spreken zonder door u ondervraagd te zijn, heb ik gezwegen als een graf; 't was niet in uw maar wel in mijn belang!

— Ha! Zoo. Straks geef ik u honderd frank belooning. Ge begint te begrijpen hoe ik wil gediend wezen.

— Een zonderlinge tweepooter, dacht Mol... Nu zoekt hij weer voort naar zijn sleutel... Honderd frank!... Dat vertegenwoordigt tien-duizend seconden te laat komen... Nu kan ik er weer tegen!

Ze kwamen zonder verdere ongevallen te Algiers en nuttigden het ontbijt in een hotel onder het haventerras.

— Nu gaan we even tot op het Engelsch consulaat, zei Steadily, om er naar te verneemen hoe we 't best een plezierreisje op zee kunnen ondernemen... Ik ben van plan een bootje af te huren.

— Dan gaan we toch... Neen, 't is waar, ik mag niets zeggen of ik rijd...

— Spreek maar... Als ik op niets aan 't denken ben moogt ge vrij 't een en ander zeggen.

— Zult ge me dan verwittigen, Mijnheer,

als ge van plan zijt niet te denken?... Ik wilde u dan vragen: het is zeker dat we op zee gaan varen?

— Ja, dat staat vast.

— Dat biedt mij een groot voordeel aan.

— Hoedat?

— Wel, op eene boot zal ik moeilijk ver kunnen loopen en dan ook weinig te laat komen als ge mij noodig zult hebben.

— Dat zal u misschien tegenvallen... Ge moogt nooit staat maken in het leven, op iets dat ge niet kent...

Ze waren aan het consulaat gekomen.

Zoodra de heer Steadily zich had doen kennen, werd hij met den grootsten eerbied door de beambten bejegend en de consul zelf, dien men dadelijk had verwittigd, kwam diep buigend zijnen landgenoot verzoeken in zijn kabinet te treden.

De heer Steadily bleef er slechts eenige minuten en verliet dan het consulaat, vergezeld van den consul.

Mol volgde de twee mannen.

— 't Is toch zonderling, overwoog de knecht. Ze kennen mijnen baas van haar noch pluim en niet zoodra heeft hij gezegd dat hij Steadily heet, een naam als een ander Engelschen « van » of ze zouden voor hem op de knieën gaan zitten. Ik heb dat in Frankrijk ook een paar malen gezien...

Zij kwamen aan een groot huis, half als winkel, half als bureel ingericht, en Mol trad er achter zijnen meester binnen.

In het achtergedeelte der ruime en breede benedenplaats, door een glazen schutsel van het andere vertrek afgesloten was een klein, mager mannetje, aan eenen lessenaar gezeten.

Toen de mannen binnentraden, keek hij op en kon Mol bemerken dat het ventje tot de Jodennatie behoorde.

Zoodra het den consul bemerkte, wipte het van achter zijnen lessenaar uit, boog als een knipmes bijna tot tegen den grond en schoof de bezoekers stoelen toe, onder de woorden:

— Weest welkom.

— Nathan, wij hebben eene groote boot noodig, zei de consul, en ik heb eenige dagen geleden vernomen dat uw yacht « The Sea Mew » te koop is.

— Inderdaad, maar dan mag er geen haast bij zijn.

— Ik moet ze vandaag hebben, zei Steadily, om dezen avond nog zee te kiezen.

— Onmogelijk, mijn beste heer.

— Onmogelijk bestaat niet!

— Toch wel... Wijl ik geen koper vond voor « De Zeemeeuw » heb ik het schip voor acht dagen in huur gegeven, met bemanning en al, aan eenen heer die dezen morgen nog wenschte af te varen... Het verwondert mij zelfs, dat hij nog niet hier is geweest...

— Maar ik wil de boot koopen...

— Zeer wel, mijn brave heer, en het doet me groot spijt u geen voldoening te kunnen geven. Maar kontrakt is kontrakt, en de boot ligt ter beschikking van den heer...

Hij nam een boek en zocht er eene bladzijde in.

— Ja, dat is 't... Voor den heer Oscar Daks.

Had de Jood zijne laars uitgetrokken en ze naar het hoofd geworpen van den heer Steadily, deze zou niet erger versted zitten kijken hebben.

Daks... Dat was de naam waaronder zijn vervolger reisde, die op de aanbevelingsbrieven te lezen stond.

— Hij is nog niet hier geweest, voegde Nathan er bij, maar 't schip ligt gedurende acht dagen te zijner beschikking... 't Is spijtig, mijn beste heer, maar ik kan het niet verhelpen!

— Hoeveel is uw boot waard?

— Driehonderd duizend frank, mijn waarde heer, dat heeft ze me zuiver gekost, en dan was het nog uit de hand dat ik ze heb kunnen koopen. Ze is wel een half millioen waard. Nu, zou ik ze u wel kunnen verkoopen, omdat ik ze reeds twee jaar bezit, voor tweehonderd duizend. Ze is onderhouden als een juweeltje, mijn beste heer, en kan nog jaren en jaren loopen. Ge zoudt er een goeden koop aan doen, dat zal me niemand tegenspreken.

— Ik neem ze voor tweehonderd duizend frank.

Dat werd gezegd, alsof de heer Steadily zou gemeend hebben: ik geef er twintig voor!

— Ge zult er zegen op halen, zei Nathan, en me steeds dankbaar zijn. Heden over negen dagen, op hetzelfde uur als nu, ligt *De Zeemeeuw* op u te wachten.

— Neen, zei Steadily, zoo meen ik het niet. Ik moet er dezen avond nog mede in zee zijn.

— Ik heb het u reeds gezegd, mijn waarde heer, dat het heel en al onmogelijk is.

— Alles is mogelijk. Stel den huurder schadeloos. Ik geef u tweehonderd en tienduizend frank.

De oogen van Nathan schitterden.

Hij dacht een oogenblik na.

— Het kan niet zijn, sprak hij hoofdschuddens. Kontrakt is kontrakt en ik zou er te veel

last mede hebben. Nathan is nog nooit voor den rechter moeten verschijnen.

— Dan zal het deze maal de eerste keer wezen, zei Steadily, die bemerkte had dat de Jood begon te weifelen. Ik geef u tweehonderd en twintigduizend frank voor uw *Zeemeeuw*.

« Neen! » schudde de Jood met het hoofd.

Geen spier vertrok op het gelaat van den heer Steadily en hij hernam:

— Tweehonderd en dertigduizend.

— Ge zoudt den eerlijksten mensch van de wereld verlokken, zei Nathan. Maar, ik ben toch nog eerlijker. Het kan niet zijn, mijn beste heer!

— Tweehonderd en vijftigduizend, sprak Steadily.

De Jood durfde niet langer dralen.

Weer overwoog hij een oogenblik en zei dan:

— Daar zullen wellicht schadevergoeding en proceskosten op af kunnen. En, om den heer consul dien ik zeer hoogschat te verplichten, zou ik het toch wel kunnen doen. Ik sla toe. « *The Sea Mew* » hoort u toe, mijn beste heer.

— Is er volk aan boord?

— Ja, een kapitein en een dertigtal koppen.

— Ik neem ze over, met hunne gewone verbintenis.

— Opperbest, mijn waarde heer. Hoe zal de reis zijn?

— Dat weet ik niet.

— Hoelang?

— Dat weet ik nog minder.

— 't Is voor de verbintenissen der bemanning.

— Verdubbel hun loon en zeg dat de reis zoolang zal duren als ik het goedvind.

— Het zal in regel zijn, beste heer.

— Tegen den avond de zee in.

— Daar kunt ge op rekenen.

— De heer consul zal alles met u regelen en u het geld uitbetalen... Goeden morgen!

De heer Steadily stond op en verliet met een lichten groet het bureel van Nathan.

Eenige minuten later zat hij weer te paard en reed met Mol terug naar de villa te Mustafa.

Tegen den avond was al het reisgoed uit de villa, langs den ijzeren weg, die met de kust gelijklopend verschillende steden van Algiers en Tunesië verbindt, naar het schip overgebracht, en voor het donker werd, lag de « *Zeemeeuw* » onder stoom, gereed om uit te varen.

De heer Steadily stond op de kade, drukte

den consul de hand, groette Nathan, die bij het afvaren van zijn boot had willen tegenwoordig wezen, en stapte aan boord.

De brug werd ingehaald, de meertouwen werden losgeworpen en het yacht stak in zee.

Op ditzelfde oogenblik kwam een man aangeloopt, de handen boven zijn hoofd zwaaiend en luidkeels roepend:

— Niet laten vertrekken!... « De Zeemeeuw » niet laten vertrekken!

Deze uitroepen werden door de aanwezigen op een algemeenen schaterlach onthaald.

De heer Daks, want hij was het, trad op den Jood toe en kreet:

— Gij zijt een bedrieger! Gij hadt mij de boot verhuurd! Gij zult mij rekenschap geven!

— Zeker, mijn beste heer. Dat zal ik doen!

— Er is een kinderoplichter aan boord van « De Zeemeeuw ». Ik wil dien Steadily doen aanhouden!... Hij is een schurk, een bandiet, een roover!

De Engelsche consul vatte den heer Daks bij den arm.

— Ik verzoek u, zoo sprak hij, u in andere bewoordingen over mijnen landgenoot uit te laten.

— Ik zal luidop verklaren dat Steadily...

— Als ge er nog een woord bijvoegt, zei de consul, dan leg ik dadelijk eene klacht tegen u neder in naam van mijnen afwezigen medeburger en ik geef u de verzekering dat die zaak niet goed voor u zou afloopen!

De heer Daks moest plotseling het gedacht van den Engelschen ambtenaar deelen, want hij zweeg en verwijderde zich.

Hij was woedend, zijn bloed kookte, maar het voorzichtigste was toch niet verder aan te dringen.

Wat kon hij tegen Steadily uitbrengen?

Kinderroof?

Ja, doch zonder het kleinste bewijs te kunnen leveren, ten minste voor 't oogenblik niet!

En, zooals de Engelschman door zijnen consul beschermd was, zou de Fransche regering, op eene eenvoudige ongestaafde aanklacht van een Belg, in geen geval optreden.

Daarenboven, waar zou de boot van Steadily aanlanden? Dat was niet te zeggen en men zou toch, als men iets wilde doen van hoogerhand om de zaak te onderzoeken, geen oorlogsbodem op *De Zeemeeuw* afzenden, om den eigenaar der boot terug naar Algiers te brengen.

Dat alles kwam klaar en helder voor den geest van Daks en daarom drong hij niet verder aan, maar ziedend van woede tegenover zijne hopelooze onmacht keerde hij naar zijn hotel terug.

Nu moest hij het wel opgeven!

Zóó dacht hij een oogenblik, maar dan werd zijne wilskracht weer vaardig over zijne wanhoop, en besloten riep hij halffluid:

— Opgeven! Nooit! Ik weet dat de boot, waar het kind der gravin zich op bevindt « De Zeemeeuw » heet, en dat is voldoende om mijne taak voort te zetten.

Er onder bezwijken, ja, maar het opgeven, nooit!

Hij werd kalmer en begon te overwegen wat hem te doen stond.

Hoe was Daks, dien we stevig gebonden in het huis van den Araab hebben achtergelaten, zoo plotseling bij de afvaart van « De Zeemeeuw » te Algiers verschenen?

De Araab, die aan armen en beenen naar alle regels der kunst gebonden was, had geruimen tijd moeite gedaan om een paar stappen in het vertrek vooruit te komen of de handen min of meer los te krijgen in hunne litsen, doch al zijn pogen was te vergeefs geweest.

Hij zag dadelijk in, dat er hulp van buiten komen moest, om hem uit zijn neteligen toestand te verlossen, en besloot dan ook geduldig op die tusschenkomst te wachten.

Misschien zou zijn landgenoot, die aan de oplichting van Janneken had medegeholpen, terugkeeren en dan konden ze samen met Daks' geld en uurwerk de plaat poetsen.

Kwam de andere Araab niet in de woning weer, was hij ook gevangen, gebonden of gedood geworden, dan maar op Allah's genade.

Daks herkreeg stilaan het bewustzijn terug, zijne ademhaling werd van stond tot stond regelmatig, en eindelijk opende hij de oogen, om ze echter weer dadelijk te sluiten.

Na eene korte poos opende hij ze opnieuw en keek een oogenblik met angstige blikken rond.

Hij trachtte zich te herinneren waar hij zich bevond, wat er gebeurd was.

In het begin hing er als een zware gordijn vóór de laatste gebeurtenissen, maar stilaan, langzaam, en bij tusschenpoozen, werd dat doek weggeschoven, en met stukken en brokken kwam hem alles te binnen.

Men had hem aangevallen, op den grond

geworpen, bij de keel gegrepen en gewurgd.

Dat was geschied toen hij het huis van den Araab verliet en nu was hij daar weer binnen.

En gebonden aan handen en voeten?

Hij deed moeite om overal rond te blikken, wat hem echter kreten van pijn ontlokte, want zijn hals en gansch zijn lichaam waren als gekneusd.

Toen bemerkte hij den Araab.

— Wat beteekent dit alles? vroeg hij met zwakke stem. Waarom lig ik hier?

Zijn lotgenoot verklaarde hem toen, hoe Daks, na eenige minuten het huis te hebben verlaten, er was teruggekeerd om zoo te zeggen kruipend op handen en voeten, en zonder een woord te spreken bewusteloos vóór de deur was gevallen.

De Araben hadden hem in de kamer gebracht en waren bezig hem te verzorgen — dat zij hem ook wilden verlichten, door hem uurwerk en brieven tasch te ontnemen, daar sprak de kerel niet van — als er vier of vijf gewapende bandieten waren binnengedrongen en de twee mannen hadden gebonden.

— Hoe zagen die kerels er uit? vroeg Daks.

Uit de beschrijving die de Araab zoo goed mogelijk van de bandieten, zooals hij ze noemde, maakte, vernam Daks dat het Steadily, zijn knecht en de Rosse moesten geweest zijn.

— Hebben zij het kind gevonden? vroeg hij.

— Dat weet ik niet! Ik heb dit vertrek niet meer kunnen verlaten.

— Als zij den kleine ontdekt hebben is alles verloren, is alles opnieuw te beginnen.

De heer Daks dacht eenige oogenblikken diep na, en sprak dan weer:

— Waar is uw makker?

— Ik weet het niet. Ik heb hem niet meer terug gezien. Gedood?... Ook gekoord en opgesloten? Gevlucht? Ik kan het u niet zeggen. Zal hij ons komen verlossen of zullen wij hier van honger moeten sterven?

— Ik kan niet losgeraken, zei Daks, na eene korte poging om de banden zijner handen te verbreken. Ik heb geen kracht genoeg op dit oogenblik.

— Als ge gekoord zijt zooals ik, sprak de Araab, dan moet ge 't niet beproeven. Ik bezit kracht genoeg, maar de boeien zijn te sterk.

Weer sloot Daks de oogen.

Zijne krachten begaven hem opnieuw.

Deze maal was het echter geene bewuste-

loosheid die hem aanvatte, maar de slaap die zijn ontsteld lichaam en zijn zoo spoedig afgematten geest overweldigde...

Ook de Araab, die geene uitkomst zag en alles aan het toeval overliet, gevoelde een onoverwinbaren lust om te slapen en korten tijd na Daks sloot hij ook de oogen en genoot eene zoete rust.

Het was laat in den morgen als zij ontwaakten en eenigen tijd noodig hadden om zich opnieuw rekenschap te geven van wat er den vorigen dag was geschied.

Daks was nu geheel hersteld en werd door den honger geplaagd, die ook den Araab niet met rust liet.

Niemand daagde op.

— Als maar een van ons de handen vrij had, zei Daks.

Daar kwam de Araab plots op eene gedachte.

— Kunt ge u niet van den sofa schokken? vroeg hij. Beproof dat eens.

Daks keek zijnen ongeluksgezel ondervragend aan.

— Dan zoudt ge met een weinig krachtsinspanning tot mij kunnen gerold komen en misschien wel met uwe tanden de koord loskrijgen. Ik zou dat wel kunnen, maar ik kan hier niet weg, daar ik aan den stoel ben vastgehecht. Zou dat niet gaan?

Daks deed wat hem gevraagd werd en gelukte er in van de sofa op den vloer te vallen, maar de groote zaak was tot bij den andere te geraken.

Het vergde zeer veel tijd en eene krachtsinspanning, die het zweet in dikke droppels op zijn voorhoofd bracht, om zich opzij te werpen, dan op den buik, dan weer op de andere zijde, om dan op den rug te draaien en weer hetzelfde spel te herbeginnen, zoo twee- of driemaal.

Hij kwam er echter toe tot aan de voeten van den Araab zijn lichaam te verplaatsen.

Nu was de groote moeilijkheid de koord te bereiken, waarmede de handen van dezen laatste waren vastgesnoerd geworden.

Daks poogde met zijnen rug tegen de beenen van zijnen gezel omhoog te komen en hij bereikte ook dit doel.

De koord was sterk, maar ze was toch niet bestand tegen de tanden van Daks, die er met de wanhoop van een uitgehongerd mensch op aanviel en als eene rat begon te knagen.

Een paar uren later — eene tijdruimte die ons lang zal toeschijnen, maar die voor de twee gevangenen een korte, bange tijd was — waren de handen van den Araab van hunne boeien bevrijd.

Deze had spoedig ook de touwen losgemaakt waarmede zijne beenen gebonden waren en sprong naar de deur.

— Gesloten! kreet hij.

— Laat ge mij hier liggen? vroeg Daks. Wat zijt ge van plan?

De listige Araab was eigenlijk van plan, als de deur niet gesloten ware geweest, het geld en het uurwerk van Daks te stelen en zich dan zoodra mogelijk uit de voeten te maken, zonder zijn slachtoffer los te maken.

Hij deed eene poging om de deur te openen.

Toen hij bemerkte dat hij daarin niet zou gelukken, zei hij:

— Ik wilde even zien of de deur gesloten was of niet. We zitten nog gevangen. Langs het venster kunt ge niet weg, want vroeger woonden hier vrouwen, en het raam is van zeer sterke ijzeren staven voorzien.

— Maak me nu maar spoedig los, sprak Daks, dan kunnen we zien wat er ons te doen staat.

Dat was al wat er overbleef voor den Araab en hij ontlastte dan ook Daks van zijne boeien.

Het eerste wat deze deed was zijne brievenstesch grijpen en aan sterke verwenschingen lucht geven, als hij bemerkte dat zijne papieren verdwenen waren.

Hij stak zijn geld en zijn uurwerk in den zak en zich tot den Araab wendende, die met begeerige blikken de bankbriefjes zag verdwijnen, zei hij:

— Hoe geraken we nu hier weg. De deur ziet er sterk uit. En ik vrees dat de bandieten hier terug zullen keeren en dan worden wij opnieuw gekoord. Er is slechts een middel te beproeven. De deur inbeuken. Ik heb nog een paar briefjes van honderd frank voor u, als we er in gelukken... Hoe pakken we dat aan? Weet ge 't niet? Gij hebt uwe volle kracht, maar ik ben nog te zwak om iets te ondernemen, dat eene groote inspanning vergt. Is er met dit tafeltje hier niet te beproeven de deur in te beuken?

De Araab greep het aangewezen meubel en liep er storm mede tegen de deur, zoodat het gansche huis daverde, maar de derde of de

vierde maal dat hij zulks herhaalde, vloog het tafeltje aan stukken.

Een paar stoelen en een grooter tafel ondergingen hetzelfde lot, toen zij eindelijk op de gedachte kwamen samen de sofa als ram te gebruiken en onder het stooten van dat zware meubelstuk de deur openvloog.

Zij waren vrij...

Voedsel was het eerste wat ze verlangden.

Ze verslonden schier de eetwaren die ze in het huis vonden.

— Nu heb ik geen tijd te verliezen, zei Daks, na er zich te hebben van gevergewist dat de kleine uit zijne gevangenis verdwenen was. Ik moet weten of de deugnieten terug naar de villa zijn gegaan met Janneken en of ze er zullen blijven... Blijft gij hier?

— Neen, antwoordde de Araab, die het huis had afgezocht om te zien of soms nergens zijn landgenoot gevangen zat of gebonden lag. In de eerste dagen zullen ze mij hier niet terugzien. Daarbij, het huis is van Selim en ik heb hier niets meer te maken...

Daks gaf den man een paar bankbriefjes.

— Zoudt ge met mij willen medegaan en mij opnieuw helpen om den kleine weer in handen te krijgen?

— Het loon?...

— Zal hetzelfde zijn, en als we gelukken nog eene goede fooi op den hoop toe.

— Dat gaat, zei de Araab, des te meer dat ik met die deugnieten toch moet afrekenen ook.

— Tracht dan te weten van de bedien der villa, als de heer Steadily er nog verblijft, wat die kerel van plan is met den kleine te doen. Ik denk niet dat hij hem daar zal houden. In ieder geval zal hij hem niet meer onbewaakt laten... Ik keer terug naar mijn hotel te Algiers, want ook langs wettelijken weg wil ik zien wat mij te doen staat! Ik had dat van eerst af moeten doen... Als ge iets vernomen hebt kom mij dan onmiddellijk spreken.

De heer Daks was weldra op de hoogte gebracht van het voornemen dat de heer Steadily koesterde om Algiers te verlaten, maar hij kwam weer eenige minuten te laat om te beletten dat de Engelschman de haven verliet, op de boot die hij, Daks, had afgehuurd om Janneken naar Marseille over te brengen...

Dat was toch al te sterk. Het noodlot had hem toch reeds te veel doen lijden.

Maar zijne taak voortzetten, dat zou hij in ieder geval...

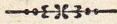
— Er onder bezwijken, hoorden wij hem zeggen, ja, maar het opgeven, nooit!...

Daks was een van die menschen, die, als

ze een strijd hebben aangeboden, den kamp volhouden tot de overwinning of hunnen dood, zonder zich te laten afschrikken door de sterkste hinderpalen, den grootsten tegenslag, de zwaarste nederlagen, steeds weer gereed om met denzelfden moed, dezelfde wilskracht, dezelfde hardnekkigheid op den vijand los te gaan.

HOOFDSTUK X

KAPITEIN ONION'S MISDAAD

Kapitein Onion, de bevelvoerder van « De Zeemeeuw », was een zonderling man.

Hij was een kleine, ineengedrongen, maar zeer sterk gebouwde kerel, met een stierennek en ijzeren handen. Zijne grijze oogen, diep onder de dikke, stoppelige wenkbrauwen verborgen, doorpriemden u als hij den blik strak op u gevestigd hield.

Hij had een bijna vierkant, hoog gekleurd gelaat, met den ringbaard der zeelieden versierd. Boven zijne dunne, nijldige lippen stond een dikke, roode neus, met blauw dooraderd, die duidelijk aanwees dat zijn meester dikwerf de jenever- of de wijnflesch aansprak.

Kapitein Onion zegde zelden een woord, buiten de bevelen die hij te geven had, en, was zijne tegenwoordigheid op het dek niet hoogst noodig, dan zat hij in zijne kajuit, waar niemand hem mocht stooren, als het geen dringende zaken gold.

Bij de afreis had hij enkele woorden met den heer Steadily gesproken en eenige bevelen aan den stuurman gegeven, om dan in zijne kajuit te verdwijnen.

Naast het verblijf van den bevelvoerder, was het salon en de slaapkamer van Steadily gelegen, en deze was insgelijks naar zijn vertrek gegaan, om dien dag niet meer te verschijnen te komen.

Mol had een praatje aangeknoopt met den stuurman, om van hem te vernemen, waar « De Zeemeeuw » heen stevende, en het antwoord van den zeeman klonk:

— Wij moeten door de engte van Gibraltar, meer heeft de kapitein mij niet gezegd. Ik wilde u vragen waar we naartoe varen.

— Ik weet er nog minder van dan gij!... De engte van Gibraltar, wat is dat voor 'n beest?

— Ze scheidt Europa en Afrika en als we ze doorgevaren zijn, komen we in den Atlantischen Oceaan. Daar zullen we nieuwe bevelen krijgen, heeft de oude gezegd.

— Mij goed... Ik heb eene verbintenis met den heer Steadily, die mij oplegt hem overal te volgen, en ik ben al zoo lief op 't water als op het land. Hier zullen we toch geene deugnieten ontmoeten, die ons kwaad willen.

— Toch geene in menschenlijke gedaante, tenzij de oude weer niet goed gezind was.

— Een kwade kerel, de kapitein?

— Melk en brood, maar als hij een aanval krijgt, dan is er houden noch binden aan. Zoolang hij niet te diep in 't glas kijkt komt hij slechts uit zijne schelp, om naar 't werk te kijken, maar als de wijn hem naar het hoofd dringt, dan moet de duivel bij hem vergeleken, een lam zijn!

— Men zou hem moeten verbieden te veel wijn te drinken.

— Verbieden!... Kapitein Onion iets verbieden? Ge zult eerder de zee verhinderen hare baren voort te stuwen dan den kapitein iets te beletten, als hij er lust toe gevoelt.

— Een man met wilskracht.

— Ja, maar hij verzuipt ze en dan wordt het eene domme kracht. En dan is het er op!

— Als die twee, mijn meester en die Onion het eens niet gedeeld krijgen, dan zal 't een aardig spel zijn op « De Zeemeeuw », dacht Mol.

De boot vaarde langs het nauw van Gibraltar en zette koers naar Teneriffe, om er aan te leggen, naar de stuurman wist mede te deelen.

Mol had zijnen meester om zoo te zeggen niet meer te zien gekregen.

AUCTOR

De Reis rond de Wereld

door

Twée Vlaamsche Jongens

TWEEDE VERMEERDERDE UITGAVE

Penttekeningen van
G. WALRAVENS en E. VAN OFFEL

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

INHOUDSTAFEL

Hoofdst.	Bladz.
I. De Ontvluchting	1
II. Het opgelichte kind	5
III. De wijde wereld in!	7
IV. Een nieuw leven	12
V. De nieuwe Sherlock Holmes	16
VI. John M. Steadily en zijn knecht	19
VII. Nogmaals te laat	23
VIII. De heer Daks en het toeval	26
IX. De « Zeemeeuw »	42
X. Kapitein Onion's misdaad	48
XI. In den storm	57
XII. Waar men den heer Daks weerziet	63
XIII. Een avontuur van Mol	70
XIV. Wat de Rosse ontdekt had	80
XV. Voor tien meters koperdraad!	68
XVI. De nieuwe sultan der Oeylamkoeroes	96
XVII. Het stond geschreven!	106
XVIII. Van een grondwet, een luchtschip en een oproer	116
XIX. Het doel van John M. Steadily	125
XX. Eene zonderlinge Engelsche	130
XXI. De toekomst van den Rosse	139
XXII. In het Boerenkamp	144
XXIII. Hoe Janneken een held werd	153
XXIV. Hoe het met den heer Daks gesteld was	158
XXV. Naar de Zuidpool	166
XXVI. De Zuidpool	180
XXVII. De ontdekking van de Zuidpool	188
XXVIII. De geschiedenis van Dr Emile Dorange	192
XXIX. Van Janneken en eene slang, Pil en een voorhistorischen dikhuid	202
XXX. Naar den Oceaan!	207
XXXI. Hoe Mol uit den dood ontwaakte en wat hij later vernam	218
XXXII. Peter Pil en de schat	235
XXXIII. Naar Auckland!	245
XXXIV. Waar de Rosse bewijst dat Mol niet gedroomd had	253
XXXV. Wat er te Bangkok gebeurde	262
XXXVI. De tijgerjacht en de millioenenjacht	269

Hoofdst.	Bladz.
XXXVII. Hoe de Rosse verloren geraakte . . .	279
XXXVIII. Bij de Wurgers	288
XXXIX. De straatjongen en het straatmeisje . . .	299
XL. Kearloff, de Nihilist	317
XLI. Een nieuwe Robinson Crusoe	333
XLII. Waarin we de andere overblijvenden van de «Shakespeare» wedervinden . . .	350
XLIII. In handen van de Russen	366
XLIV. Te Londen!	377
XLV. Een kranige vrouw	380
XLVI. Bannelingen!	396
XLVII. Mislukt!	424
XLVIII. Vrij!	442
XLIX. Eene oude kennis	448
L. Van een deugniet van een Chinees . . .	456
LI. Onder den invloed van het magnetisme . . .	463
LII. Een avontuur te Kaskar	470
LIII. De lotgevallen van Pil	480
LIIII. Nog een avontuur van Mol, Daks en den Rosse	512
LIV. De Fakir	541
LV. Een nacht te Aden	549
LVI. Bij de Turken	558
LVII. De Roode Edelsteen	566
LVIII. Victoire en haar grootvader	573
LIX. Spoorloos verdwenen	580
LX. De Agence Queepère y Condaros	588
LXI. Teruggevonden en weer verloren	598
LXII. De geschiedenis van Queepère y Con- daros	607
LXIII. De eigenaar der « Hormigas » en de Tijgerkat	637
LXIV. De geschiedenis van den Roodhuid	646
LXV. Op weg naar het gebied van den Zon- negod	680
LXVI De kluizenaar der Savannen	680
LXVII. Langs de pijp in de rotsen	693
LXVIII. Het woud in het water	699
LXIX. De stad van den grooten toovenaar	714
LXX. De Heerscheres	722
LXXI. De geschiedenis der Hormigas	728
LXXII Oog voor oog, tand voor tand	740
LXXIII Op weg naar het vaderland	742
LXXIV De laatste hinderpaal	746
LXXV Einde goed, alles goed	762